Karikatür

İranlı — Çayımız gittikçe kırmızılaşıyor... Korkarım misafirlerin de hoşuna gitmiyecek.

— Bu yıl bir kurbanım var!..

— Boş ver... Sen yılda bir kurban verecek kadar birinci sınıf şoför ne zaman oldun!..

Ankaraya Mektup

ŞUNA, BUNA DAİR:

İstanbulda tip mi ararsınız; burası, diyebilirim ki, tiplerinin çokluğunda arzettiği üstünlük bakımından dünyanın en ileri şehirlerin biridir. Eh, tabii, büyük şehirdir. Her büyük şehir gibi zengin, orta halli ve fukaralar için de semtler, mahalleler, çarşılar vardır. Burada her çeşit insan yaşar, her çeşit karakterin yaşadığı gibi...

Bir defa ihtiyarı Ankaraya nazaran çoktur. Çünkü Ankara tansiyona gelmez, üstelik pansiyonu (!) da yoktur. Halbuki İstanbulda tansiyon ve pansiyon meseleleri daha elverişlidir.

Sonra, burann bir balık meselesi vardır ki, bu da Ankarada o kadar müsait değildir. Et pahalandı mı, kasaplar nazlandı mı, yahut da kese domuzlandı mı? kırkı toka edince palamutun çiftini parmağınıza takar, ıskaraya düşersiniz...

Sebzesi, meyvesi de öyle... Fakaaaat, ah hiç bir şeyi hiç bir zaman ayni tempoda gitmez ki... Bir de yağmuru başladı mı sucuk olur, soğuklarında ise iliklerinize kadar üşürsünüz.

Vasaiti nakliyesi çekilmez, cebinizde para durmaz, fazla kalabalıktan dolayı pazar ve tatil günleri gönül açacak yerlere gidilmez, pahalılıktan sayfiyelerde ev tutulmaz... Daha sayayım mı?.

Hele hele vapur, tramvay ve otobüslerdeki gevezelerden ise illâllah...

Bu, kahvehane ve nakil vasıtaları hatiplerinin çoğu ihtiyardır. Tabiat insanları ihtiyarlatınca vücutlarının bütün kuvvetlerini çenelerinde topluyor. (Ha, unutmayalım ki kadınların da konuşma cihazları doğuştan kuvvetlidir).

Bahsi uzattık, sadede gelelim; geçen gün bizi bu kesirülkelam zevattan birisi yine kâh kızdırdı, kâh güldürdü...

Kadıköy vapurunun Lüks mevkiinde idik. Hazret, evvelâ gelen biletçiye çattı. Durmadan söylüyor, mevkiin tavuk kümesi gibi koktuğundan, herkesin buradan güverteye çıktığına göre bu mevkiin kapıcı kulübesi olduğundan bahsile bir hayli dırlandı.

Sonra, bir müvezzi:

— Bayanlara "Ev İşi,, çıktı!

Diye içeri girince, ona gazete satış şeklini öğretti ve sözü kadınlara nakledercek; onlara ev işi çoktan çıktı ama hepsi sokakta, dedi.

Biraz sonra da:

— Haydi, "Çocuk Gözü,, , çocuğun gözü çıktı!

Diye bağıran müvezzii de haylıca azarladı.

Derken mevkiden geçip yukarı çıkan bıyıklı bir genci göstererek; bıyığın ancak dedelerimize yakıştığını, böyle bir karış boylu insanlara bıyığın fazla olduğunu söyledi, ve:

— Şimdiki insanlar ancak küçük çapta Brovning tabancası taşıyabilir. Dedelerimizin taşıdığı büyük piştovlar bunların elinde nasıl tüfek gibi dururşa bıyıkları da öylesine fazladır. ...

Diye hikmet savurdu. Artık Kadıköyüne yaklaşmıştık. Çenesinden kurtulacağımızı zannediyorduk. Bu sefer de yanında tifodan bahsedenlerin sözlerine karışarak:

— Kadıköyünde oturuyorsanız korkmayın. Tifo sudan geçer ve Kadıköyünde ise su yoktur!

Diye bir doktor gibi konuştu. Nihayet iskeleye gelince hazırlandı, ben bunalmıştım, geri kaldım.

Fakat iskele meydanına çıkınca kulaklarımı yine onun sesi çınlattı! Bu sefer de tramvaylara bağırıyordu.

İstanbulda böyle tipler pek çoktur. Doğrusu bunlar çekilmiyor; o kadar ki yine İstanbullular bir "Saygısızlarla mücadele cemiyeti,, kurdular. Ama, bin tane de kursalar yine bunlarla başa çıkamazlar ve netekim çıkamıyorlar...

Zaparta

Kimse Duymasın

ÇARESİNİ BULMUŞ!

Ahmet bir şekerci dükkânına çırak girmişti. Mahalle çocukları onun bu işine pek imrendiler.

— Ahmet be!. dediler. Kimbilir dükkânda ne kadar şeker yiyorsundur?!.

— Hiç yemiyorum.

— Neden?

— Patron bakıyor.

— Peki o dükkânda yokken?

— O zaman da sayıp gidiyor.

— Fena!

— Ama ben çaresini buldum!

— Ne yapıyorsun?

— Şekerleri yalayıp yalayıp yerine koyuyorum!.

CEVAP!

Bay lokantaya gitti. Bir kotlet ısmarladı. Biraz bekliyeceğini biliyordu. Fakat iş umduğundan pek fazla sürdü. Dayanamadı, garsona seslendi:

— Yahu bizim kotlet ne oldu?

— Pişiyor efendim.

Bir zaman daha bekledi. Yine seslendi:

— Garson!

— Efendim.

— Kotleti söyliyeli yarım saat oldu!

Garson sırıttı:

— Zaman ne kadar çabuk geçiyor değil mi efendim?!.

BİR BURNUNA SOKMA MESELESİ

Tramvayda şık ve güzel bir bayan vardı. Yanında da orta yaşlı, güler yüzlü bir yolcu duruyordu. Araba kalabalıklaştıkça kalabalıklaştı. Herkes sıkıştıkça sıkıştı.

Bu arada bayla bayan da ister istemez, burun buruna girdiler.

Bir aralık bay, hafifçe kadının saçlarını kokladı. Sonra yavaşça:

— Bayan, dedi, bu koku size hiç gitmemiş. Tavsiye ederim, yeni çıkan "Mehtap,, adı bir esans var, onu kullanınız. Cazibeniz bir kat daha artacak!.

Kadın kaşlarını çattı:

— Rica ederim herkesin işine burnunuzu sokmayınız! İstediğim kokuyu sürünürüm! Size ne?

Adam özür diledi:

— Affedersiniz efendim, ben kimsenin işine burnumu sokmuyorum. Bilâkis kendi işimi herkesin bornuna sokmak istiyorum. Ben itriyatçıyım! Söylediğim esans da benimdir!..

* * *

MAHKEMEDE

Sanık, tramvayda bir yolcunun cep saatini aşırmakla suçlandırılıyordu. Fakat halinde büyük bir pişmanlık vardı. Yargıç adama acıdı:

— Beğendin mi şu yaptığın işi?!. dedi. Bak, şimdi hapse gireceksin. Pişman oldun mu bari?

— Tabii efendim!

— Neden pişman oldun bakayım?

— Saat bozukmuş da ondan!.

★

NEYİNİZ VAR?

Doktor Kâzım İsmail Gürkan lokantaya gitmişti. Uzun uzun bakmaktansa garsona sormayı tercih etti:

— Neyiniz var?

Doktoru tanıyan garson yılışarak cevap verdi:

— Sormayın doktor! Romatizma, böbrek ağrısı, mide, diş!.. üstelik de nezle!..

* * *

ÇOCUK!

Necdet beş yaşında. Eve uzak akrabalardan biri geldi. Necdeti ilk defa görüyor. Çocuğu pek sevdi. Kime benzediğine dikkat etti :

— A... Vallahi gözler babasının gözleri!

— Öyle!

— Çene de anasının çenesi!

Necdet gülümsiyerek ilâve etti:

— Pantalonum da ağabeyimin eski pantalonu teyze!.

LÂZIM MI?

Üstat şair Yahya Kemal biraz dinlenmek için Yakacıkta bir köy evi tutmuştu. Akşam üstü şöyle bir dolaşmağa çıktı. Bir köylü ile merhabalaştılar. Köylü sordu:

— Ne maksatla geldiniz buraya?

— Biraz rahatsızım da!

— Oooo... Öyle ise hiç merak etmeyin. Köyümüzün havasına, suyuna diyecek yok. Hele bir hafta geçsin, bir şeyciğiniz kalmaz, toplanır, şişmanlarsınız!..

No. 518, CİLT: 20, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 29 KASIM 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

İSYAN YANGINLARI ÖNÜNDE:

Amerika — Nafile, söndürmek için daha büyük şeyler lâzım!.

— Pek bol yıkanıyorsun, nereden buldun?

— Hükûmet dağıttı...

— Sabunu değil, suyu soruyorum!

KOMEDİ DRAM 3 PERDE

Birinci perde

((Sahne büyük ve eski bir evin taşlığını göstermektedir. Ortada bir ufak havuz, etrafta üzerine halılar serilmiş kerevetler, sağda sokak kapısı... Solda bahçe kapısı... Perde açıldığı zaman ev sahibi havuzun kenarındaki kerevette bağdaş kurmuş, bir elile çayını, öteki elile nargilesini içmektedir. Ev sahibi şal hırkalı, çatık kaşlı, kınalı sakallı bir ihtiyardır. Nargilesinin marpucunu son bir iki kere çekip duman gelmediğini ve lüledeki tömbekinin tükenmiş olduğunu görerek ayağa kalkar; bir iki kere gerinerek dolaşır ve esnemeğe başlar.)

Ev sahibi (kendi kendine)

Vahıt geldi. Gayrı soyunup yatmah gerek.

Ev sahibi, Misafirler, Komşu

(Bir tanesi müstesna şamdandaki mumları söndürür; nargileyi boşaltarak raftaki öteki nargilelerin yanına yerleştirir; semaveri boşaltır. Bu işleri görürken de ağır ağır şarkı söylemeğe başlar:

"Isfahanda bir guyu var
"İçinde datlı suyu var
'Her gözelin bir huyu var
"Ne yaman . . . . . „

Bu esnada sokak kapısı vurulur ve ev sahibi birdenbire şarkıyı kesip olduğu yerde durarak seslenir:)

Ev sahibi

Kim o; kim gelmişti?...

(O esnada bahçe kapısı da tıkır tıkır çalınmağa başlar.)

Ev sahibi

(Çatık kaşları büsbütün kararak birbirine geçmiş söylenir)

Bu vahıt bu ne mene işti?

(Kapı gürültüleri git gide şiddetlenmektedir.)

Ev sahibi

(Sokak kapısına yürür ve sert bir sesle sorar)

Kimdir o gapıyı çalan?..

Birinci misafirin sesi dışardan

Yabancı değil... Biz senin iki aziz dostun geldik.

Ev sahibi (Ayni sertlikle)

Sesini tanımışam. İlle bu vahıt misafirin işi ne?. Vallah men yatirem..

Misafir

Yatılacak zaman değil.. Biz de misafir değil... Sana yardıma geldik.

Ev sahibi

Ne yardımı gardaş! Menim yardıma ihtiyacım yoh..

Misafir

Evinde hırsız var..

Ev sahibi

Vallah eyle bir şey yoh... Siz rüya görmüşsüz.

Misafir

Var... Senin haberin yok... Evin, eşyan, paran, canın hepsi tehlikede..

Ev sahibi (Kızmağa başlayarak)

Arkadaş sen işine get... Men dust must istemiren bu saatte...

Misafir

Biz sana mutlaka yardım edeceğiz. Çabuk aç...

Ev sahibi (Köpürmüş)

Get başımı belâya sohma...

Misafir

Seni hırsızla yalnız bırakmak iyi dosta yaraşmaz. (Kapıyı sarsmağa başlarlar.)

Ev sahibi (Bağırarak)

Vay zurbalıh mı? Get deyirem... Vallah kammamı çekip sizi...

(Fakat ev sahibi tehdidi tamamlamağa vakit bulamaz; kapı birdenbire yıkılır. İki silâhlı adam içeri girerler. Ev sahibi döğüşmek için üzerlerine atılmak is-

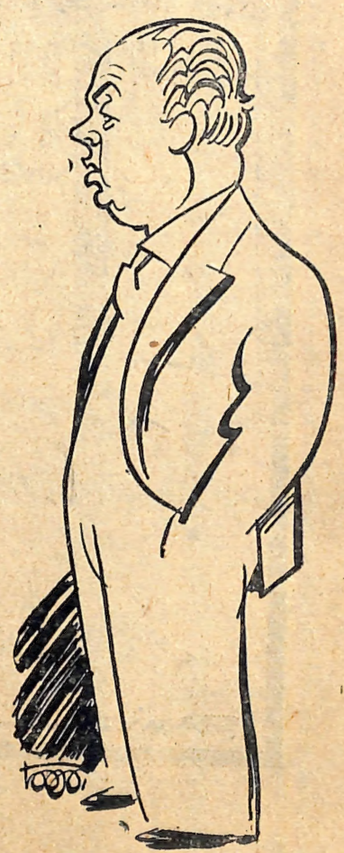

CEVAD KORUR

ter. Fakat onlar süratle onun kollarını yakalayıp bükerler; nezaketle ellerini sıkmağa, sakalını okşamağa başlarlar.)

Gut nayt aziz dust...

Ev sahibi (şaşkın)

Vallahi men heç bir şey anlamamışam beyle dostluktan..

(Bu esnada bahçe kapısı da evvelâ şiddetle vurulmuş, sonra bir tekme ile kırılarak ardına kadar açılmıştır. O tarafa dönen ev sahibi uzun boylu, kalpaklı ve çizmeli bir adamın girdiğini görür.)

Ev sahibi (bağırarak)

— Ya sen kimsen.. Burada ne arirsen.. Gapımı ne diye girirsen. Gerek ki bu dostların dediği hırsız sen olasın..

Misafirler bağırırlar

Ne münasebet! O da dostur...

Komşu

Ne bağırıyorsun komşu? Bu kadar yıllık eski komşunu tanıyamadın mı?

Ev sahibi

Tanıdım, tanıdım (Kendi kendine) vallah asıl onun için gorhirem ya!

Komşu (çatık)

Sen komşuları böyle mi karşılarsın. Seni hırsızdan kurtarmağa geldikse kabahat mi işledik....

Ev sahibi (ürkmüş)

Estağfurullah.. İlle rahatın bozmayıp gendi evinde galaydın daha memnun olurdum.

Komşu ve misafirler bir ağızdan

Dost tehlikede iken bize rahat yaraşır mı?

Ev sahibi

Hırsız nerede? Vallah men eyle bir şey görmirem..

Komşu ve misafirler

Dışarda... Pencerenin önünde.. Evinin etrafında... Haydi gevezeliği bırak ta bize yardım et.. Onu koğduktan sonra biz çıkıp gideceğiz..

Ev sahibi (kendi kendine)

Men düşmenle başa çıkarım evelâllah.. İlle Tanrı meni dostlarımdan gurusun.

İkinci perde

(Ayni sahne; fakat her yer çırılçıplak; ne halılar, ne semaver, ne nargile vesaire.. Ev sahibi don gömlekle ve yalınayaktır...)

Ev sahibi

Gardaş zabah oluptu.. Siz daha burdasız.

Misafirler (ayağa kalkarak)

Evet sabah oldu. Hırsız tehlikesi kalmadı. Biz gidiyoruz... Hoşça kal....

Ev sahibi

Ne deyim.. Uğurlar olsun. (Komşuya) sene de uğurlar olsun gomşu...

Komşu (kulak vererek)

Evet ama bir gürültü var...

Ev sahibi merdivenin üstünden aşağı bakarak)

Yandıh.. Hırsızlar menim alt gatı da soyirler.. (bir sopa alarak) Men şimdi onlara günlerin gösterirem..

Komşu (yolunu keserek)

Aman komşu.. Acele etme... Bunlar galiba hırsız değil... Bak dinle ne diyorlar.. Bizim burada emanet malımız var.. Onları almağa geldik, diyorlar.

Ev sahibi (gözleri evlerinden uğramış)

Ne malı, ne emaneti gardaş.. Bular benim öz eşyamı götürüptüler.. Bırah malımı geri alam..

Komşu (ev sahibini sımsıkı belinden yakalayarak)

Olmaz.. Şu işi daha iyi anlayalım.. Belki sahiden mal onlarındır, belki değildir.. Her halde bu adamların üzerine yürümek iyi değildir, belki sana fenalık ederler.

Ev sahibi (ağlayıp bağırarak)

Bırah gözünü sevem.. Sen meni çok sevirsen, düşünürsen.. Bunu bilirem, Ancak bırah meni, elim ayagım bağlama..

(Ev sahibi komşu ile boğuşur ve ağlayıp bağırırken perde iner. Üçüncü perde gelecek ay..)

Türk armatörlerimizden
MUZAFFER PEHLİVAN

Birinci hırsız — Haydi gel şu eve girelim.

İkinci hırsız — Enayi misin, yakalandığımız gündür. Ev sahibi mebusluk ümidine kapılmış, sabahlara kadar uyuduğu yok!

Karikatür

— Nişanlım aşkın ne olduğunu bilmezmis.
— Öğretevdin...
— Evet, aşk buna derler diye her akşam on lirasını alıyorum!..

I

Gebzeden "Dertli gelin P. M.., yazıyor:

Şehir hayatından usanmıştım. Onun için çift, çubuk sahibi bir genç bana talip olunca hemen "Pekâlâ!,, demiştim. Her gün nişan daveti, çay ziyafeti diye gürültülü, patırtılı salonlarda, türkülü, şarkılı gazinolarda, sinemalarda, şurada, burada kafa şişireceğime kocamın geniş çiftliğine yerleşerek öküzler, inekler, koyunlar, keçiler, kazlar, ördekler arasında başımı dinlendirmeyi, rahatıma bakmayı daha akıllıca bir iş sanmıştım.

Hakikaten, görünüşte akıllıca bir iş... Fakat kaynanayı hesaba katmamak şartile!

Şimdi anlıyorum ki bir kaynana, tek başına, bütün bir şehrin uğultusuna bedelmiş...

Tam odamda rahat edeceğim sırada onun sesini duyuyorum:

— Kalk, kümesin kapılarını kapa, sansar gelmesin!

Tam piyanonun başına oturacağım dakikada onun fermanı geliyor:

— Tarlaya karga sürüsü indi. Kovalayın.

Hulâsa, tazının, bostan korkuluğunun vazifesini bana gördürmek istiyor... Buna bir tahammül ettim, iki dişimi sıktım, nihayet bir gün yine beni ayni vazifelerle uzaklaştırmak isteyince dayanamadım:

— Bostan korku'uğundan korkmayan kargalar hiç benden yılar mı?

— Ya neden yılar?

— Cadıdan yılar...

— Cadıyı nerden bulalım?..

Bir iki yutkunduktan sonra taşı gediğine koydum:

— Ben arayıp bulmaya çalışırım... Siz, o zamana kadar, cadıya vekâlet ederseniz faydalı olur.

II

Karşıyakadan "Zavallı kaynana A. E.,, yazıyor :

İnsan ne diye evlâdını baş göz eder? Mürüvvetini görmek için değil mi?.. Ben de oğlumu evlendirdimse elin kızile keyif çatsın diye evlendirmedim, oğlumun çocuğunu, çocuklarını göreyim diye evlendirdim... Onlar karı koca safası sürerlerken ben de torunumun, torunlarının zevkini tadayım dedim. Halbuki bizim gelin hiç o taraftan gelmiyor... Evleneli bir seneyi geçti, iki seneye varmaya topu topu on bir ay yirmi yedi gün kaldı; tabii şubat da dahil... Hâlâ bizim ilk torundan haber yok!

Geçen gün gelinime çıkıştım:

— Kızım, hâlâ sende gönül bulanması, baş dönmesi yok... Böyle gelinlik olur mu?

— A... a... Üstüme iyilik, sağlık... Niçin bana böyle fena şeyler yoruyorsunuz?

— Bunun fenalık neresinde? Senin aş ermeni istiyorum!

— O da ne demek?

Hoppala... Zamane kızına bunu nasıl anlatmalı? Kendisine kısa yoldan:

— Dünyaya çocuk getirmek demek... İnsan niçin evlenir? Analık, babalık zevkini tatmak için değil mi?

Dedim. Düşündü:

— Ya çocuğum kız olursa?.

— Ne zararı var? Evlâdın kızı, erkeği ayrılır mı?..

— Tabii ayrılır... Çocuğum kız olur da, sizin gibi bir kaynana eline geçerse, benim gibi, anasına beddua etmez mi?..

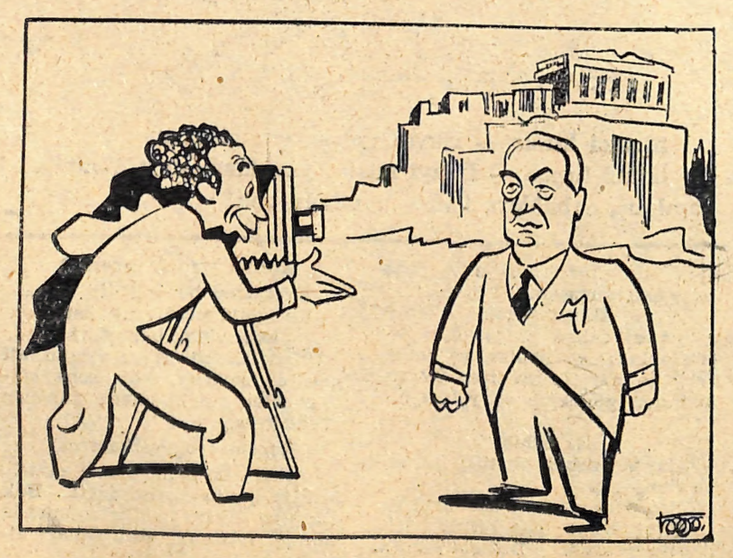

YENİ YUNAN BAŞVEKİLİ FOTOĞRAF ÇEKTİRİYOR:
Fotoğrafçı — Poz mu çekeyim, enstantane mi?
Başvekil — Poz çekseniz fena olmaz!..

★

AYAK MI, ÇENE Mİ?

Bayan kaynana eve misafir geldi. Damadın surat astığını görünce fena halde kızdı:

— Biliyorum! dedi. İçinden: Şu kadının ayakları tutulaydı da gelemez olaydı, diyorsun!. Ama geleceğim işte... Kızımın evi değil mi?!. Geleceğim!.

Damat güldü:

— Tabii valdeciğim. Hem ne diye ayaklarınız tutulsun da gelemiyesiniz diyeyim?. Çeneniz tutulsun da geliniz daha iyi!.

Bayan — Ne kadar sakınılsa nafile... Bugünlerde herkesin üstüne çamur sıçratıyorlar!..

Akıl Hocası

Baltalimanında N. ö. :
"Kalben muztaribim, müsterih olmak için ne yapmalıyım?,,

CEVAP :
Iztırabınız maddî ise civarınızdaki hastahaneye, manevî ise yine civarınızdaki birahaneye müracaat edin!

★

Gümüşhacıköyde M. A. :
"1. Göz yaşları aczin ifadesi midir?
2. Kadınlar hangi vasıflarından dolayı erkekleri severler?
3. Dünya hayattan mı, hayat dünyadan mı doğar?,,

CEVAP :
1. Nasırınıza basan olmamışsa acizden ileri gelmiştir...
2. Kadınına göre değişir: Kimi fedakârlığı, kimi riyakârlığı, kimi cemâli, kimi kemâli, kimi şöhreti, kimi de serveti sever!
3. Dünya hayatı bir kere doğurmuştur, ondan sonra dünyayı hep hayat doğuruyor.

★

Çanakkalede S. C. :
"Kadınların günden güne eteklerini kısaltmalarının sonu neye varacak?,,

CEVAP :
Kumaş piyasasına bakar: Piyasa yükselmekte devam ederse Havva ile Âdem devrine; piyasa alçalmaya yüz tutarsa Yusuf ve Züleyha devrine varır...

★

Gerzede S. V. :
"Müsamereye geç gelen davetlilerden zenginleri salona girdi, fakat fakir olanlar dışarda kaldı.. Böyle müsavat olur mu?,,

CEVAP :
Elbette olmaz... Bunun için bir ayak evvel zengin olmaya bakmalı!

★

Fatsada D. S. :
"1. Kardeşlerimden en çirkini benim... Sebebi nedir?
2. Kendim esmerim. Evleneceğim kimse esmer mi olsun, sarışın mı?,,

CEVAP :
1. Sebebi, çirkinliğinizi elinizden geldiği kadar gizlemeye çalışmamanızdır. Güzel olmak elinizde değildir, fakat isterseniz pek âlâ sevimli olabilirsiniz... Ve iyi bilin ki, çok defa, sevimlilik güzelliğe baş eğdirir.
2. Seveceğiniz kimseyi zevkinize göre seçmekte serbestsiniz.. Fakat evleneceğiniz kimsenin rengini, şeklini tesadüfler tayin eder.

★

Denizlide K. N. :
"Şoför olmak istiyorum... İstanbulda bu mesleği nasıl öğrenebilirim?,,

CEVAP :
Biraz beklerseniz, İstanbulda sarfedeceğiniz para ile, gelecek otomobillerden birini satın alır, orada kolaylıkla şoförlüğü öğrenirsiniz!

★

Fatsada R. K. ve H. C. :
"1. Benden küçük kardeşim evlendi, bana hâlâ talip yok... Bir yuva kurmam için ne yapayım?
2. Aldığım biletlere amorti bile çıkmıyor... Hangi numaraları alayım?,,

CEVAP :
1. Yuva kurmak için mimara, mühendise müracaat edersiniz; hanı, apartımanı kurduktan sonra talibiniz hemen çıkar... Çıkmadığı takdirde bana haber gönderin, burada evsiz, barksız kalanlardan birini yollarım!
2. Sonu hep ayni numara ile biten biletleri almaya devam edin, günün birinde mutlaka bir amorti çıkar.

★

Bodrumda N. A. :
"Siz neden bu kadar akıllısınız da leylekler sizin gibi akıllı değil?,,

CEVAP :
Cenabı Hakkın hikmetinden sual edilmez... Netekim bazı mahlûkatın ağzından çıkan sesler de söze benzemediği halde dört ayaklı değillerdir!

★

Sinopta S. A. :
"Telgrafla muhaberede bulunurken, istemiyerek, karşıki merkezlere karşı fena söz sarfediyorum... Bunun izalesi mümkün müdür?,,

CEVAP :
Şayet telgraf hatları, İstanbul telefonları gibi insanın aradığını bulamaz, bulduğuna dert anlatamaz hale gelmişse dinden imandan çıkmadığınıza şükredin! Yok bozukluk hatlarda değil de siz de ise, iş değişir: O zaman, ya giyeceğiniz cezaya, yahut da giyeceğiniz dayağa dişinizi sıkmanız lâzımdır.

Akıl Hocası

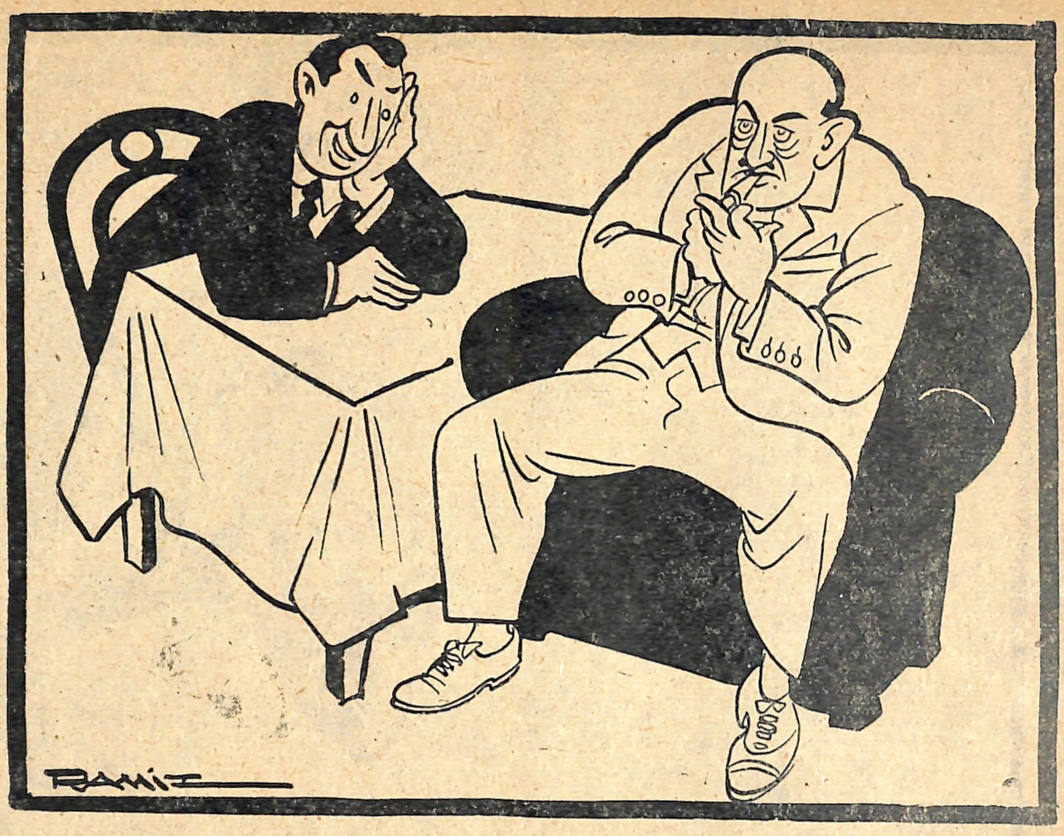

— Bir senedir ilk mektep hocalığı ediyorum.
— Vah zavallı... Peki ne yevip içiyorsun?!

Çamdeviren

İHTİKÂR MARŞI

Arada komisyoncu, yahut tellâl olmasın;
Para geçsin de ele, varsın, helâl olmasın!

Cevabını veririz öteki dünyada biz,
Yeter ki bu dünyada sorgu, sual olmasın!

Üç milyonu derledik, dördüncüsü elde bir,
Beşinciye varmadan bize bir hal olmasın!

Savaştan korkmayanlar barıştan ürker mi hiç
Savaş, barış müsavi, bir ihtilâl olmasın!

Halkı yükseltmedeyiz yüksek fiyata doğru,
Yalnız başı dönüp de gözleri fal olmasın!

Potine elli verir, kostüme üç yüz elli,
Bu yağlı müflislere asla zeval olmasın!

Elimizden bu halka bir dua etmek gelir:
Bâri yoksullarında evlât, ayal olmasın!

Çamdeviren ne dese lâtife gelir bize;
Korkarız ki söz alan Yahya Kemal olmasın!

Çamdeviren

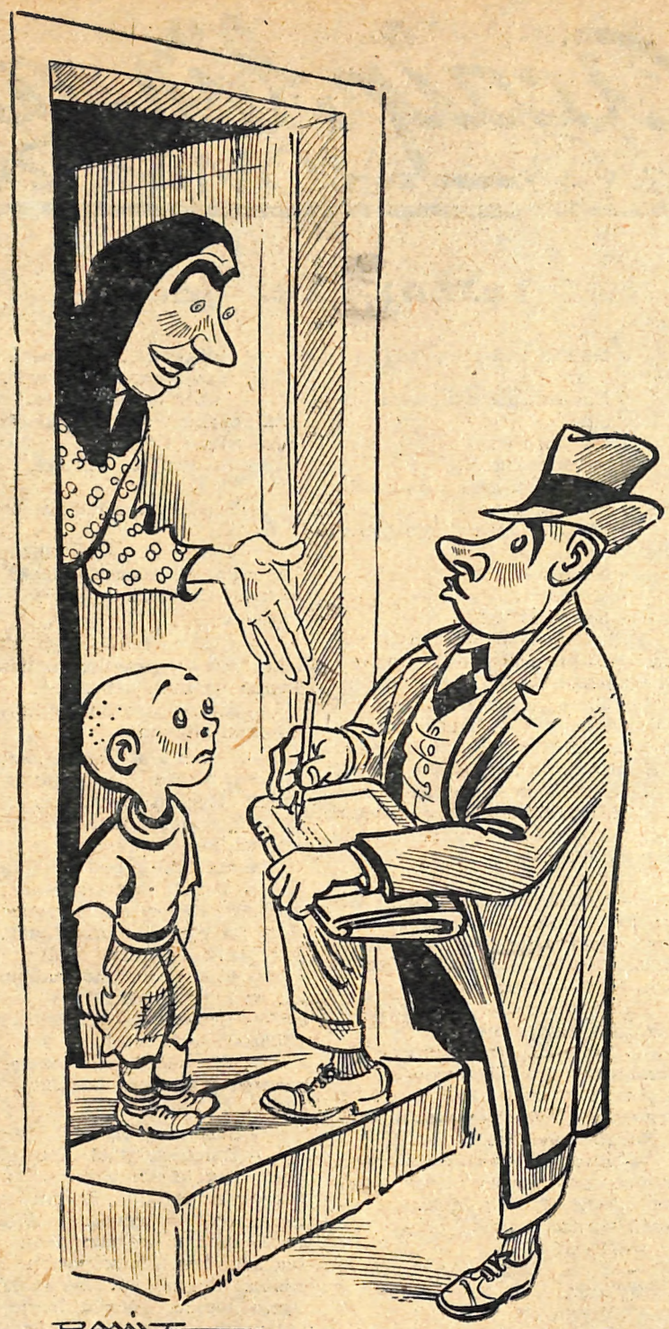

OKUMA ÇAĞINDAKİLERİN SAYIM GÜNÜNDE:

— Bayan, okuma çağındaki çocuğunuzu okula göndermemişsiniz...

— A mamur efendi, ben ona fiş sattırıyorum, bütün alfabe harflerini öğrendi!..

YUMURCAK

Yazan: ÇALAPALA

Treni boş bulunca ne kadar sevinmiştik.

— Gel Leylâ! dedim. Şurada oturalım. İnşallah kimse gelmez!

— Ne olur gelmezse?.

Gözünün içine baktım. Anladı, kaşlarını çattı:

— Uslu duracaksın ha!. Sonra bir daha seninle bir yere gitmem!..

— Canım uslu durmayıp da ne yapıyorum ki?!. İnsan ni,anlısını şööööyle biraz koklamak istemez mi?.

— Hayır, istemez!

— Ya ne yapar?

— Böyle el ele, diz dize oturur!..

— Peki bu güvercin yavrusu gibi, bembeyaz, yumuşacık, kırmızı gagalı elleri de şööööylece öpmek istemez mi?.

— Oooof!... Yapma Allahaşkına... Şimdi biri gelecek rezil olacağız.

— Peki, peki!. İşte uslu oturuyorum. Yalnız elim şurada dursun olmaz mı?

— Hayır! Burada duracak.

— Peki amma Leylâ! Biliyorsun, ben seninle bir dakika yalnız kalabilmek için nelere katlanıyorum. İşte hazır kompartimanda kimsecikler yok. Ne olur, seni şööööylecene bir...

Boynum, boğazım, dudaklarım uzandı, fakat Leylâ iki elini göğsüme bastırarak geri çekildi:

— Yapma!. dedi. Zaten sen hep böylesin. Hep bir kerecik, şööööylecene diye başlarsın, sonu gelmek bilmez!.

— Lâf!... Amma da iftira!.. Bugüne bugün nişanlımsın. Daha kaç defa öpüştük?

— Sen söyle!

— Vallahi sayısını bilmiyorum ama pek az!.

— Zaten onu sayı ile değil saat hesabile saymalı!.

İri gözlerini devirerek yapmacık bir dargınlıkla baktı:

— Çok yaramazsın!. dedi.

Bırakır mıyım?. Darılmaya başlayınca yumuşamaya yüz tuttuğunu anladım. Çünkü en zayıf zamanı böyle anlarıydı:

— Yapma Leylâcığım!. Şimdi biri gelecek, sonra beni kırdığına sen de pişman olacaksın. Ondan sonra da yalnız kalmamıza imkân yok. Teyzemi bilirsin, bizi bir dakika yalnız bırakmaz. Üstelik de; "Sevişiniz çocuklar, sevişiniz!. Aaaaah gençlik!. Keşke ben de sizin yaşınızda olsaydım!., der.

— Ne iyi yapıyor!.

— Leylâ!..

— Efendim?

— Bir kerecik!

— Olmaz!.

— Olmaz!.

— Şöyle bir kerecik olsun koklayayım öyleyse!.

— Olmaz!.

— Niçin?

— Sözünde durmazsın da ondan!. Hem bir gören olur.

— Ayol gören falan olmaz. İşte şuracıkta oturuyoruz. Tren kalktı, gidiyor. Gelen olsa şimdiye kadar gelirdi. Şööööyle bir kerecik!..

Nihayet Leylânın da gönlü oldu. Uzun kirpikleri kapandı. Başını benden yana döndürdü. Soluklarımız kesildi, başlarımız uzandı. Fakat tam o sırada kompartimanın kapısı aralandı, arasından da bir baş uzandı.

Tabiî düzeldik, masum masum pencerededen dışarı bakmağa başladık. Kapı hâlâ kapanmamıştı. Gözlerimi devirerek gelenin kim olduğunu anlamak istedim:

Sevimli bir yumurcak!.. Altı, yedi yaşlarında var, yok. O kadar güzel ki, pek münasebetsiz bir zamanda çıkageldiği hâlde bile hoşuma gitti. Cin gibi bir oğlan... Kara gözleri pırıl pılıp parlayarak bize baktı, baktı, baktı. Sonra kapıyı iyice açıp içeri girdi. Döndü, tokmağı dikkatle çevirip kapadı. Geldi, karşımızdaki boş yere oturdu.

Derin bir soluk alıp Leylâya döndüm. Kimbilir nasıl bakmışım ki Leylâ:

— Fink!. diye gülmekten kendini alamadı.

— Beğendin mi yaptığını!.

— Ne yaptım ki?!.

— Hiç!.. Ne yapacaksın?!.

Küçük, koltuğa iyice yerleşmiş, gözleri gözlerimizde, dikkat kesilmiş, sinema seyreder gibi bize bakıyordu. Bir sıkıntı, bir ter bastı. Leylâ, yavaşça:

— Elini çek!. Çocuk bakıyor!

Diye fısıldadı. Yalan değil, bakıyor, hattâ bakmıyor, sanki gözlerile filmimizi alıyordu.

Pencereden dışarıya bakarak yumurcağın çekilip gitmesini bekledim. Belki ona da geçer diye uflayıp puflayarak:

— Hava ne kadar da sıkıntılı!. İnsan oturduğu yerde patlayacak!.!. dedim.

Yumurcak hiç oralı değil... Gözlerini bizden ayırmıyor.

— Bak, bak Leylâ şu kırmızı boyalı köşkü görüyor musun?

Leylâ işin farkında, yalandan dışarı bakıyor. Fakat oğlan hâlâ bize bakmakta...

Aklıma parlak bir fikir geldi. Çocuğa döndüm:

— Küçük, senin adın ne?

— Çetin!.

— Nereye gidiyorsun?

— Cici anneme!.

— Nereden geliyorsun?

— Büyük annemden.

— Yalnız mısın?

— Hayır!.

— Kiminle gidiyorsun?.

— Anneannemle!.

— Anneannen nerede?

— Öte yanda.

— Haydi onun yanına gitsene. Seni kayboldu zanneder, merak eder.

— Etmez!..

— Etmez olur mu hiç?!. Haydi yavrucağım!.

— Gitmem!.

Leylâ da çantasını açıp bir paket çıkardı:

— Sana çikolata verirsem gider misin?.

Yumurcak, kaşlarını kaldırdı:

— Gitmem!.

Ben elimi yeleğimin cebine attım:

— Çakı vereyim!

— Gitmem!.

İş inada binmişti. Leylâ dirseğile beni dürtüp "buldum!,, der gibi bir göz işareti yaptı. Sonra ufaklık çantasını avucuna boşaltarak:

— Para vereyim!.

Dedi. Çetin yine başını salladı:

— Gitmem!

Sevimli şeytan, dediğinden vaz geçmek bilmiyordu. Bir şey değil, tren ha bre koşuyor; ineceğimiz istasyona yaklaşıyorduk. Bana oynadığı oyunun acısını Leylâ da çekiyordu galiba ki Çetine yaklaştı. Elini uzatıp onun bir ipek yumağı gibi parıldayan kara saçlarını okşadı:

— Söyle bakalım öyle ise!. dedi Anneannenin yanına gitmek için sana ne vereyim?.

Çetinin gözleri daha çok parladı. Yüzü daha sevimlileşti. Ufacık dudakları ateş gibi parladı ve cevap verdi:

— Bir yanak!.

Çalapala

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

— 10 —

Yazan: Ta. Ka.

Şarlonun felâketinden sonra bir tercüme daha verdiler. Bilmem hangi adamda, Napolyona ait bir tek mahmuz bulunmuş. Mütehassıslar, tetkike seğirtmişler. Alınacak tafsilât Fransa tarih akademisi tarafından ileride dünya ilim müesseselerine bildirilecekmiş. Fransız mecmuası tarihî mahmuz eskisinin üç kıta fotoğrafını da basmıştı.

Vakit ikindiyi çoktan geçtiği için muhabirler birer ikişer sökün ettiler.

Musahhihle muavini, alışık bir sesle ilânların tashihine başlamışlardı. Gazete Starttaki bir koşu tayı gibi sabırsızlıkla çıkmağa hazırlanıyordu.

* * *

Habibe kocasını karşılamak için süslenmişti. Kadri haftada iki gece evde yattığı halde, bir sürü misafirle beraber gelirdi. Habibe buna alışık olduğundan hiç somurtmadı:

— Nerde kaldınız? diye güldü.

Kadri resmî elbiselerini çıkarıp sivil pantalonunu, yeleğini giydi. Saçlarını taradı.

— Sana müjdem var karıcığım.

— Hayrola!

— Bugün yemek tecrübesi yapılmayacak.

— Nasıl uyuyacaksın?

— Hatırınız için, ben çile çekerim.

— Eksik olma.

Cemal de hovardalık etti.

— Yengeciğim, hele bir kaç kadeh atalım, sana güzel bir şarkı söyliyeceğim.

İlk kadehlerden sonra Habibe nazlanmadan udu indirdi. Cemalin vâdettiği şarkı galiba Hüseynidendi. "Bozmadım ettiğim büyük yemini,, diye başlıyordu. Bizim şarkılarımızın en berbat tarafı güftedir ve o kadar mânasız lâfları, hatırı sayılır bir kalabalığa öğretip sevdirmek ancak itiyadın becerebileceği bir iştir.

Habibe şarkıyı, ikinci dinleyişte uda alıverdi. Nota bilmediği halde, bunu insiyakile beceriyor, Cemale daima, okuyup yazma bilmemelerine rağmen gürül gürül Kuran okuyanları hatırlatıyordu.

Fasıl curcunaya geçtiği zaman arkadaşlar da geldiler. İhsan:

— Başladınız mı, hakikatsizler? diye çıkıştı.

Cemal:

— Başlamadık! diye cevap verdi.

— Ya bu sofra?..

— Hazırladık da sizi bekliyoruz.

— Yürüyerek öyle ya... Aşkolsun.

Birer şişe de onlar getirmişlerdi. Maksut, Cemalin yanına oturdu. Kulağına fısıldadı:

— Habibe razı oldu mu?

— Daha söylemedik.

— Aman! Bekliyorlar. Rezillik çıkmasın!

— Hayır. İcabederse yüklenir götürürüz.

— Ocağına düştüm. Beni rüsvâ eyleme!

— Müsterih ol.

İhsan meraklandı:

— Siz orada gene bir domuzluk hazırlıyorsunuz...

— Hayır... Maksut mezeleri beğenmiyor.

— Ne olmalı imiş.

— Ev pilici...

— Başlarım ha!

Bir müddet sonra Cemal, mahur saz semaisini istedi. Gözlerini yumarak dinledi. Biter bitmez:

— Yaşa yengeciğim... Var ol! Allah senden razı olsun, dedi. Bizi şadettin. Ben Nevresi dinledim, Herantı dinledim, Mesut Cemili dinledim. Senin kadar hissedemiyorlar. Tanburi Cemil merhum sağ olmalıydı; vallaha... Zorla alır gelirdim.

— Yeter...

— Yetmez, ne mümkün!. Doğru sözü uzatmakta bir zarar yoktur. Doğru söz bir, hayırlı iş iki... Biz bu gece bir hayirli iş için buraya toplandık.

Habibe şüphe ve korku ile gözlerini kırpıştırdı:

— Sizde hayırlı iş olmaz. Demindenberi dil dökmenin sebebi buymuş demek... Hiç kendinizi üzmeyin. Ben sinemaya dünyalarda gitmem. Kadri!

— Kadriyi bırak... Sinemaya gitmiyoruz. Sinemayı sen nereden çıkardın?.. Biz Maksudu evlendiriyoruz.

— Efendim?

— Yok... Alay etme! Ciddî söylüyorum.

— Yemin et!

— Vallaha!

— Vah, vah! Yazık... Acıdım.

— Neden, bilâkis Maksut pek mesut.

— Ben Maksuda acımadım. Alacağı kıza acıdım.

— Teessüf ederim. Kocaman hukuk talebesi. İlerde canı ister avukat olur, canı ister hâkim olur, canı ister müddeiumumî olur. İstikbali parlak. İyi ki kız tarafı senin gibi düşünmüyor. Sen Maksudun teyzesi olasın da... Teessüf ederim.

— Ben Maksudun nesi oluyormuşum, nesi?

— Tabiî, sen teyze hanımsın, Kadri de, tabiî, Enişte bey...

— Siz bunu kendiniz mi uydurdunuz düzenbazlar?..

— Hayır. Biz uydurmadık. Takdiri ilâhî böyle imiş.

Cemal meseleyi telefon santralından başlayıp anlattı ve sıkıntıdan yüzünü ter kaplamış olan Maksudu göstererek merhamet istedi.

Habibe kocasına bakarak bir an düşündü. Bütün kadınlar gibi dedikoduya ve çöpçatanlığa meraklıydı. Yarım ağızla nazlandı:

— Bari nasıl? Rabıtalı bir kız mı?

— Mükemmel! Sinema artisti gibi. Sarı saçlı, mavi gözlü...

— Şimdi herkes kendi göbeğini kendi kesiyor. Bu kadar konuşmuşlar. Görücüye ne hacet?

— Şu var ki biz eski kafalıyız.

— Ben bu işten hiç bir şey anlamadım.

— Daha iyi ya... Anlamadığı işi insan iyi başarır. Haydi hazırlan. Geç kalmayalım. Bekliyorlar.

— Üstüme iyilik sağlık! Razı olacağımı siz nereden bildiniz de. Benim kocamın haberi var mı?

— Billâha yok karıcığım... Ben de senin gibiyim.

— Benim gibi isen, neden sırıtıyorsun? Bak, ben gülüyor muyum? Eğer Maksudun niyeti ciddî değilse, el kızının bedduasını alırız. Ben korkarım.

Cemal öfkelenmiş gibi yaptı.

— Yahu! Siz kadınlar, hep hayırlı işlerden mi korkarsınız? İstersen gelme! Senin fikrin, zaten bizim başımızı belâya sokmak. Kadın, sen bizi mahpuslarda mı çürüteceksin?

— Benim ne günahım var? Münasebetsize bak!

— Var elbet! Sen teyze olmazsan bize kızı kaçırmak düşüyor.

— Başıma gelenler!

— Daha ne geldi. Dur bakalım... Biz, küçük hanımı bu işe nasıl razı ettik? Yolunu kesip (kaçırırız.) diyerek... Anladın mı? Korktu da razı oldu. Bir haftadır ben düşünüyorum. Dalgınım, Bugün, işte kocan şahit, Şarlo yerine, Harold Loyid (1) yazmışım. Gazetelerde alaya aldılar. Tam bir haftadır görücü gidecek bir akıllı, münasip teyze arıyoruz. Siyasî haklarını, elhamdülillâh, elde etmiş 8 milyon kadın vatandaştan bir tanecik yardımcı lâzım!

— Maksudun asıl teyzesi varmış! O neden gitmiyor?

— Gidemez. Oğlan ailesi efradına sürpriz yapacak!

— Ne yapacak?

— Sürpriz. Frenkçe bir tabir. Adamı aptallaştırmak mânasına gelir? Anladın mı?

— Anlamadım. Ooof canımı sıkıyorsunuz!

— Öyleyse sokağa çıkalım. Haydi! Senin manton nerede?

— Manto kolay! Allah müstahakkınızı versin! Hep kabahat, ben biliyorum, benim kocamda... Gülme, gülme rica ederim... Siz beni, âhiri, rüsvay edeceksiniz.

— Allah büyüktür yengeciğim!.

* * *

Güle, eğlene yola çıktılar.

(1) O zamanın filmlerinde meşhur bir komik.

Yolda Habibe erkeklerin neşesine uymadı. Türlü türlü müşkülât çıkarmağa başladı. Evvelâ, geniş mezhepli olmasına rağmen, Maksudun kendilerile beraber içeri girmesini örf ve âdete uygun bulmadı. Bunun pek doğru, pek asrî bir hareket olduğuna dair, Cemal tam iki yüz elli adımlık, dörtbaşı mamur bir nutuk vermek mecburiyetinde kaldı. Bu iki yüz elli adımın her iki adımında Habibe yenge şu itirazı tekrarlıyordu: "Eğer kendi göbeğinizi kendiniz keseceksiniz beni niçin sürüklüyorsunuz?,,

Kadri "ilk tesire,, çok ehemmiyet verirdi. Daima asker sigarası içtiği halde, Şehzadebaşına çıkınca bir paket Yenice aldı.

Evi yalnız Maksut bildiğinden öne düşmüştü. Onun yürüyüşüne arkadaşlardan biri "harmanlamak,, diye ad takmıştır. Askeri mektepte ve zabit olduktan sonra uzun müddet hayvana binmekten bacakları çarpıktı. Tombul vücudunu bu çarpık bacakları kolay taşıyamadığından bilhassa hızlı yürürken, mihveri üzerinde dönüyor sanılırdı.

Habibe, bütün kadınlar gibi, yeni tanıyacağı insanlara karşı, bir çekingenlik, bir düşmanlık hissediyordu.

Cemalin yanında, tekrardan homurdanmağa, mızıkçılık etmeğe başladı.

— Şuna bak... Ben bunun neden teyzesi oluyor muşum? Çarpık bacaklı oğlanın.

— Çarpık bacak, şimdi makbul. Çarlstona (1) pek uygun geliyor.

— Çarlstona mı? Bırak: "Biz bu yengeç oğlana kız vermeyiz,, derlerse?...

— Cevabı, öğreteyim de suratlarına çarparsın; yengece demişler ki "Neden yanpırı yürürsün arkadaş?,, "Serde kabadayılık var,, demiş. Bizim Maksut da kabadayı.

— Sizin oğlan kabadayı değil. Buna razı olan kız budala!

— Arkası var —

(1) Bir çeşit dans.

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN KIYMETLİ BİR ESERİ OLACAKTIR.

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

Yeni Çıktı

YEDİGÜN NEŞRİYATI

75 KURUŞ

Naziliğin İÇYÜZÜ

Yazan : Ahmet Emin Yalman

Tevzi Merkezi: Vatan Matbaası

ATOMİN!

PEK YAKINDA KAVUŞACAKSINIZ

Kadın, erkek herkes ondan bahsedecek ve günün kahramanı o olacaktır.

TÜRK MEŞHURLARI

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Her ayın birinde 32 sayfalık bir fasikül neşredilmek suretile 12 fasikülde tamamlanacak olan bu eseri ihmal etmeden toplayınız, ve eksik fasiküllerinizi bayiinizden tedarik ediniz. İlerde kütüphanenizin en kıymetli eseri olacaktır. Her fasikülün fiatı 50 kuruş

10 Sene Gençleştim

Bayan J. J. yazıyor: "Yegâne cild gıdası olan Tokalon kremlerini yalnız iki hafta kullandıktan sonra bir çok yaş gençleştiğimi görerek sonderece hayrette kaldım". Penbe renkteki Tokalon kreminde meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşfedilen havret verici gençlik unsuru "Biocei" vardır Bunu yatmazdan evvel kullanınız. Sabahları da (Yağsız) beyaz renkteki Tokalon kremini sürünüz. Bu sayede yeni ve şayanı hayret güzellikte bir ten temin edeceğinizi garanti edilir, aksi takdirde paranız iade olunur.

Büyük

KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz. 100 kuruş.

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fosfatin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kuvvetli bebek gıdasını minimimilere mutlaka yediriniz.

Bahçekapı SALİH NECATİ

TAKİLTLERİNİ ALMAYINIZ.

Napoleon un Düşünceleri

YEDİGÜN NEŞRİYATI

75 kuruş.

Hitler ve Mussolinin ortadan kalkmalarile birinci plâna çıkan bu meşhur diktatörün vecizelerini ve güzel sözlerini ve meşhur vasiyetnamesini üstat Reşat Nurinin kaleminden okuyacaksınız. Bu günün politikasını anlamak istiyenler dünün en meşhur diktatörü olan Napolyonun düşüncelerini okumalıdır

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

Basıldığı yer: Yedigün Maatbası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7. Telgraf: İstanbul KORİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Karikatür

TOMBUL TEYZE SES OPERETİNDE :

Kocası — Karıcığım, bale yapanın bacakları çok kalın, sakil duruyor değil mi?
Tombul Teyze — Sana bunun cevabını evde veririm!...

T.T POSTASI

Bayındır: M. Gülleci :

S — Senelik futbol karşılaşmalarında kalecimizin zayıf olmasından mağlûp oluyoruz. Önümüzdeki sene yapılacak maçlarda galip gelmemiz için vefalı Tombul Teyzemiz kaleciliğimizi deruhte edeceğine söz verirse davet edelim...

C — Tombul Teyzeyi bırakın da size kocasını gönderelim. Kaleye top değil, sinek bile yaklaştırmaz... Kale gibi karısına kimseyi yaklaştırıyor mu?!.

Gemlik: İrfan Şentürk:

S — Zamanımızın modern hayatında insanlar zayıflamak yollarını aradıkları halde Yumuk ile Tombul Teyze niçin bu usule riayet etmiyorlar?

C — Modern insanların o inceliklerine bakıp aldanmayın. Bir çokları Tombul Teyze ile Yumuğundan daha kalındırlar!

Gemlik: Nursen Tan:

S — Pamuğun bayramlık elbisesinin modelini kimden aldınız. İstiyecek olursam gönderir misiniz?

C — Özel terzimizin bize hediyesidir. Pamuk gibi size de yakışacağını, kimseye de vermiyeceğinizi bilsek elbette göndeririz!